

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ-ΕΤΟΣ ΙΑ'-ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 129 -ΤΙΜΗ: 0,015 ευρώ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΛΙΟΛΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ.ΥΠ. 1603, ΛΑΡΙCA-ΙΑΝΟΥΑΡΙΟC 2008

ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ...

1. Νέκταρ και μέλι

Μιλάτε στον Ιησούν, Κυκλοφορείτε στα χείλη σας το λατρευτό όνομά του;

«Ιησούς» είναι το όνομα «το υπέρ παν όνομα» (Φίλιπ. β' 9), που γεμίζει με ουγκίνοι την ψυχή. Είναι το νέκταρ, που ευφραίνει τις πνευματικές αισθήσεις. Ο δίλιος, που απαλύνει την καταχνία της βαρυθυμίας.

Ο Υιός του Θεού μίκρυνε τη δόξα του.

*

«Εκένωσεν εαυτόν» (Φίλιπ. β' 7). Πήρε την ανθρώπινη φύσι. Την υλική και περιωρισμένη. Έγινε ίδιος με μας. Ο συνοδοπόρος μας στη γη, ο οδηγός στην αναζήτηση, ο αδελφός στην αγωνία.

Μια όψη της ταπεινώσεώς του είναι και το όνομα που πήρε. Ήταν κι' είναι «πάντων επέκεινα» (Γρηγόριος Ναζιανζνός). Πάνω απ' όλα τα δημιουργήματα και πέρα απ' όλη την κτίση. Ήταν κι' είναι «ουδενί λόγω ληπτός» (ακατάληπτος κι' απεριγραφός με τον οποιοδήποτε λόγο). Κι' όμως δέχτηκε να ονομαστεί με λέξεις δανεισμένες απ' τα ανθρώπινα λεξιλόγια.

Ο αρχάγγελος Γαβριήλ φέροντας το μήνυμα του Ευαγγελισμού στην Παρθένο Μαρία της είπε: «Καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν» (Λούκ. α' 31). Έδωσε ένα όνομα, με το οποίο θα μπορούσε να τον προσφωνεί παναγία Μπέρα, ο Ιωσήφ, ο γύρω ανθρώποι, οι μαθηταί, οι οπαδοί όλων των αιώνων.

Αυτό και έγινε.

Με το ιερό όνομα «Ιησού» φώναζε σποργικά τον Υἱό του Θεού και σπλάγχνω της η αγνή Μπέρα της Ναζαρέτ. Μ' αυτό τον προσφωνούσαν οι Ναζαρηνοί. Μ' αυτό τον ικέτεψαν οι δέκα λεπροί (Λουκ. ι' 13) κι' ο τυφλός Βαρτίμαιος (Μαρκ. ι' 47, Λουκ. ιη' 38). Μ' αυτό τον αναζήτησαν στη Γεθημανή οι αγροίκοι στρατιώτες. Αυτό ο Πιλάτος χάραξε πάνω στο Σταυρό (Ιωάν. ιθ' 19). Αυτό χρησιμοποίησε ο άγγελος, για να μεταδώσει στις πονεμένες Μυροφόρες το μήνυμα της Αναστάσεως.

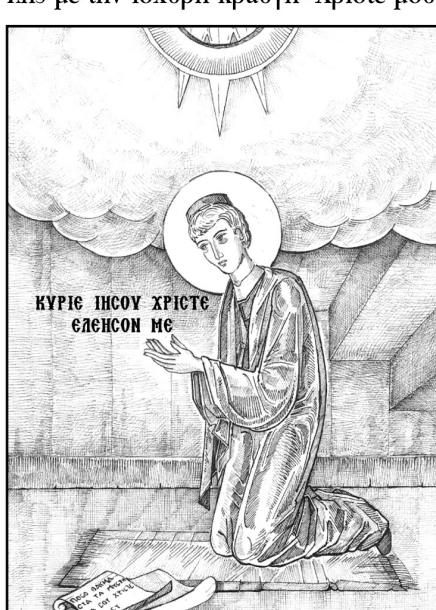
Το όνομα Ιησούς! Εμείνε για τις ανθρώπινες γεννήσεις το προστό όνομα του Θεανθρώπου. Και για τις λεπτές κι' ευγενικές ψυχές των Χριστιανών η θελκτική και λατρευτή λέξη. Η επικληπτή του έγινε παράδοσι. Συνήθεια ιερή, που μεταδίδεται από μάννα σε παιδί κι' από γεννά σε γεννά. Το βάζουμε μπροστά στις προσευχές. Το φέρνουμε και το ξαναφέρνουμε στα χείλη, καθώς πραγματοποιούμε τον άγιο διάλογο με τον ουρανό.

Ο κάθε πιστός, απλά κι' αυθόρυμπα, στρέφεται στον Ιησού και ικετεύει τον Ιησού.

Αναζητεί αδιάκοπα τον Ιησού ο ασκητής, με τη σύντομη, αλλά γεμάτη περιεχό-

«Κύριε, Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέσον με τον αμαρτωλόν»

μενο και νόημα και φλόγα ικεσία: «Κύριε, Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέσον με τον αμαρτωλόν». Άλλα τον επικαλείται κι' ο άνθρωπος του μόχθου και της βιοπάλλης με την ισχυρή κραυγή «Χριστέ μου!»

ή με τη ζωντανό «Κύριε, ελέσον», που αφίνει κάθε τόσο ν' αναπιδάει απ' τη πονεμένα του στήθη. Τον επικαλούμαστε όλοι στο ναό με τις υπέροχες προσευχές.

Αυτές τις προσευχές δεν μπορούμε ούτε καν να τις απαριθμήσουμε. Είναι πολλές, πάρα πολλές. Και σπαρμένες ο' ολόκληρη τη λειτουργική ζωή. Αναφέραμε χαρακτηριστικά μια, γιατί είναι η πιο θαυμαστή σύνθεση της αγάπης και της ικεσίας. Είναι ο Κανών του Θεοκτίστου του Στουδίου, ο γνωστός με την επιγραφή: «Κανών ικετήριος εις τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν». Στον Κανόνα αυτό το πάθος του ποιητού είναι τόσο ισχυρό, η λαχτάρα του Ιησού τόσο έντονη, που σου δίνει την εντύπωση πώς όχι με τα χείλη, αλλά με την καρδιά ασπάζεται αδιάκοπα τα άχραντα πόδια του Αγαπημένου του κι' αποθέτει στη βάση του Σταυρού του τα πιο θερμά λόγια της λατρείας. Οι λέξεις, σαν να είναι φτωχές, επιστρατεύονται πια μετά την άλλη. Ο προσευχόμενος ποιητής φωνάζει: «Ιησού γλυκύτατε Χριστέ», «Ιησού μακρόθυμε», «Ιησού Σωτήρ μου», «Ιησού μου πολύτελε». Αναζητάει τον Ιησού και ταυτόχρονα τον λατρεύει.

Αυτή η ιερή παράδοσι μας κληροδοτείται όχι σαν ιστορία, αλλά σαν τρόπος ζωής. Οι ήρωες της μαρτυρικής Εκκλησίας και οι άγιοι όλων των εποχών με το προσωπικό τους παράδειγμα και με τις

σκέψεις τους και με τις ανατάσεις τους μας συμβουλεύουν να έχουμε πρόχειρο στη σκέψη και στην καρδιά και στα χείλη το όνομα του Αρχηγού μας και Λυτρωτού μας Ιησού.

Από τις γραπτές συμβουλές μεταφέρουμε δυό. Η μια προέρχεται από τον άγιο Παυλίνο, επίσκοπο Νόλης (354-431): «Το όνομα του Ιησού είναι για το στόμα νέκταρ και για τη γλώσσα μέλι... Είναι μια ζωντανή αμφορεία... Όταν κανείς τη γευτεί για μια φορά, δεν θα θέλει να την αποχωριστεί».

Η δεύτερη συμβουλή βγήκε από τη γραφίδα του αγίου Συμεών του Θεοσαλονίκης (ιε' αιών): «Πάσι ευσεβής πρέπει αυτήν την ονομασίαν (το όνομα δηλαδή του Κυρίου Ιησού Χριστού) να λέγει δια παντός ως προσευχήν και με τον νουν και με την γλώσσαν και καθήμενος και κινούμενος και να βιάζει πάντοτε προς τούτο τον εαυτόν του_ θέλει δε εύρει μεγάλην γαλάνην και χαράν, καθώς η ξένηρουν με την πείραν όσοι περί αυτής φροντίζουσιν».

Το ομανικώτερο πνευματικό γεγονός της εποχής μας θα ήταν να μάθουμε ερείσι, οι οπηρινοί ταραγμένοι άνθρωποι, ν' αναζητήσει και να λαχταράψε τον Ιησού και να κυκλοφορούμε στο στόμα μας αδιάκοπα το ιερό όνομά του. Θα αρχίσουμε να ζούμε στημένες συγκλονιστικής ευτυχίας. Θα νοιώσουμε πως μας συντροφεύει ο Λυτρωτής στην αγωνία και στην ερημία και στον πόνο, αλλά και στη χαρά και στην επιτυχία της γήννησης μας.

2. Σας ενδιαφέρει το πώς;

Κύριε, Ιησού Χριστέ...

Η μικρή αυτή φράση αποτελεί μια προσφύντος αγάπης και λατρείας.

Όμως δεν είναι πρόχειρη στα χείλη του καθηνός.

Το όνομα του «Ιησού» το αναφέρουν πολλοί. Κι' αυτή που τον λατρέυουν κι' αυτή που τον μισούν. Την προσευχήν στον Ιησού την απευθύνουν λίγοι. Γιατί δεν είναι μια έκφραση των γειτέων, αλλά μια ευδομή της καρδιάς. Είναι ένας καρπός που αναπύονται, παίρνοντας τα απαραίτητα στοιχεία, στο γόνιμο και πλουτισμό με ειδικά χαρίσματα έδαφος του εοωθερικού κόσμου. Επομένως αν θέλουμε να φτωχεύεται προσευχή στον Ιησού, πρέπει πρώτα ν' αποκτήσουμε τα χαρίσματα της καρδιάς.

Π ο ι α ε ί ν α 1 α υ τ ά ;

Το πρότοι είναι η επαφή με το Άγιο Πνεύμα.

Στην Α' προς Κορινθίους Επιστολή του αποστόλου Παύλου είναι γραμμένη μια

θεόπνευστη διαπίστωση με καθολικό κύρος: «Ουδείς δύναται επείν Κύριον Ιησούν ει μη εν Πνεύματι Αγίῳ» (ιβ' 3). Κανένας δεν μπορεί να σταθεί με ευλάβεια μπροστά στη θεόπνευστη του Ιησού και να τον ομολογήσει Κύριο, αν δεν είναι ενωμένος με το Άγιο Πνεύμα κι' αν δεν εμπνέεται απ' το Άγιο Πνεύμα.

Το Άγιο Πνεύμα «διδάσκει» (Ιωάν. ιδ' 26) κι' «οδηγεί εις πάσαν την αλήθειαν» (Ιωάν. ιοτ' 13). Είναι ο μόνος οδηγός που μπορεί να μας κειραγωγήσει και να μας τοποθετήσει με ένα απόλυτα σωστό τρόπο μπροστά στον Ιησού. Να μας κάνει να αισθανθούμε τη θεϊκή ομορφιά και την υπερφυσική δύναμη του προσώπου του. Να μας βοηθήσει να απολαύσουμε με τη σκέψη και με το ουναίσθημα την ευλογία της παρουσίας του. Να διεγέρει μέσα μας τη λαχτάρα και τον πόθο και την αγάπη. Και ν' ανοίξει την καρδιά μας σε ολόθερη μπροστά.

Ταυτόχρονα το Άγιο Πνεύμα μας βοηθάει στην υπερνίκηση και μια από τις ανθρώπινες αδυναμίες μας. Ντρέμοντο στο ούρακας, συχνά δεν βρίσκουμε τις λέξεις τις κατάλληλες κι' εκφραστικές, για να απευθυνθούμε στον Ιησού. «Το γαρ τι προσευχόμεθα καθό δει ουκ οίδαμεν» (Ρωμ. ιη' 26). Όμως «αυτό το Πνεύμα υπερεντυχάνει υπέρ ημών στεναγμοίσις αλαλάπτοι». Το Πνεύμα το Άγιο διεγέρει μέσα μας πανίσχυρους στεναγμούς, τους οποίους δεν μπορεί μόνη της να ζήσει η καρδιά και να εκφράσει η γλώσσα. Αυτό το «Κύριε, Ιησού Χριστέ», το γεμάτο λατρεία και πόθο, αυτό το «Χριστέ μου» ή το «Κύριε, ελέσον», που προφέρεται μ' ένα ζωντανό, πηγαίο τρόπο, είναι πνευματικό χάρισμα του Αγίου Πνεύματος.

Η παρουσ